

בבית המשפט העליון

רע"פ 770/07

בפני : כבוד השופט ס' גוברמן

המבקש : משה הלוי

נ ג ד

המשיבה : היחידה הארצית לחקירות הונאה

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב מיום 10.1.07 בב"ש 93750/06 שניתנה על-ידי כבוד השופטת י' שיצר

בשם המבקש : עו"ד בועז גוטמן

בשם המשיבה : עו"ד אורי כרמל

החלטה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בב"ש 93750/06 מיום 10.1.2007, אשר דחה ערר על החלטת בית משפט השלום בתל-אביב-יפו מיום 29.10.2006 ולפיה הוטל על המשטרה להחזיר למבקש פריטים שונים שנתפסו בחיפוש בבית הוריו של המבקש, פרט לדיסק קשיח מקורי. בקשת רשות הערעור הינה מכוח סעיף 38א(ב) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

המבקש הוא בעל אתר חדשות באינטרנט, הכותב ומסקר תחומים שונים. המשיבה ייחסה למבקש חשד לביצוע עבירה לפי סעיף 352 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לפי טענת המשיבה החקירה כנגד המבקש החלה ביום 29.8.2006 לאחר שעל פי החשד פירסם הוא באותו היום את שמה של המתלוננת כנגד השר חיים רמון בהליך הפלילי שנתקיים נגדו, וזאת בניגוד לצו איסור פרסום אשר היה קיים באותה עת.

ביום 18.9.2006 עצרה המשטרה את המבקש ותפסה פריטים שונים השייכים לו וביניהם דיסק קשיח של מחשב (להלן: הדיסק הקשיח). בא-כוח המבקש פנה לבית

משפט השלום בתל-אביב-יפו וביקש ממנו שיורה להחזיר לידי המבקש את התפוסים שבידי המשטרה.

ביום 29.10.2006 נעתר בית משפט השלום (כבוד השופט ג' נויטל) למרבית בקשתו של המבקש וקבע בהחלטתו, כי מרבית התפוסים, מלבד שקית ובה כדורי נשק קל, וכן הדיסק הקשיח, יוחזרו לידיו של המבקש. באשר לדיסק הקשיח, הורה בית המשפט כי היה והמבקש ירצה בכך, אזי יוכל להעתיק במלואו את הדיסק הקשיח ואילו בידי המשיבה יישאר הדיסק הקשיח המקורי. את החלטתו זו נימק בית משפט השלום בנימוק שאם יוגש כתב אישום, יש לוודא כי ההליך לא ייפגע מבחינה ראייתית.

על החלטת בית משפט השלום הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו. בא-כוח המבקש ביקש להורות על החזרת הדיסק הקשיח לידי מרשו, ולא להסתפק בהעתק שהוצא והומצא לו על ידי המשטרה, שכן מדובר בדיסק יקר, אשר עליו קבצים רבים להם הוא זקוק, לרבות קבצים שלטענתו לא ניתנים להעברה. בא-כוח המבקש מפנה לכך שהחומר נתפס בעקבות צו חיפוש בתפיסה בלתי חוקית, ועל כן התפיסה בטלה ומבוטלת.

בית המשפט המחוזי (כבוד השופטת י' שיצר) קבע שבמקרה הנוכחי יש לאזן בין הצורך להגן של זכויות הפרט של המבקש, ובניהן הזכות לשמור על צנעת חייו, וכן הימנעות מפגיעה בקניינו, לבין הצורך שהמידע המפליל יישמר בדיסק הקשיח המקורי. בית המשפט הציע למבקש כבר בתחילת הדיון, כי בשלב זה יסתפק בקבלת העתק של הדיסק הקשיח, או יקבל לידיו את החומר המקורי ולא יתנגד כי המשטרה, בבוא העת, תציג עותק מהדיסק הקשיח, בכפוף לכך שהוא לא יטען כי העותק אינו מתאים למקור, אך המבקש סירב. בית המשפט המחוזי החליט אפוא לדחות את הערר. יחד עם זאת קבע בית המשפט, שהמבקש רשאי לבחור בין העתקת כל החומר אשר על הדיסק הקשיח, שיישאר ברשות המשטרה וקבלת ההעתק לרשותו, וזאת בנוכחות מומחה מטעמו אם ירצה בכך, ובין העתקת כל החומר המצוי על הדיסק הקשיח על ידי המשטרה, אף זאת בנוכחות מומחה מטעמו אם ירצה בכך, וחתירתו יחד עם בא-כוחו על התחייבות כי מדובר בהעתק מדויק ומתאים למקור וכי הוא לא יעלה טענות כי אין התאמה בין הדיסק המקורי להעתקו.

מכאן בקשת הרשות לערעור שבפניי, בגדרה טוען בא-כוח המבקש כי המקרה מעורר שאלות משפטיות בעלות חשיבות עקרונית משפטית וציבורית החורגת מהעניין שיש לצדדים הישירים בהכרעה שבמחלוקת. טוען בא-כוח המבקש כי טעה בית המשפט המחוזי כאשר דחה את הערר והציב בפני המבקש ובא-כוחו דרישה בלתי

סבירה לחתום על התחייבות בפני המשיבה כי העתק הדיסק הקשיח שתעשה המשיבה לעצמה הינו העתק מדויק ומתאים למקור, וחתימה על התחייבות שלא להעלות טענות כי אין התאמה בין הדיסק הקשיח המקורי להעתקו. מדובר בדרישה בלתי סבירה ובלתי חוקתית משום שמדובר ב-28 מיליון דפי מידע מתוכם המשיבה נזקקת ל-4 עמודים לכל היותר. מה עוד, שהמיומנות של המשיבה בהעתקה ובשמירה איננה גבוהה ולאור ידיעת המבקש, כי כוננים שברשות המשיבה ניזוקו על תכולתם.

מנגד, טוענת המשיבה כי אין בהמשך החזקת התפוס כדי לגרוע באופן מהותי מזכויות המבקש, שכן ניתנה לו הזדמנות להעתיק את חומר המחשב במלואו ואף לקבל את המקור בתנאים מסוימים כאמור והמבקש אכן מימש את זכותו להעתיק את החומר. הבקשה מבוססת על טענות שבעובדה אשר טרם הוכחו בהליך כלשהו ולא בא זכרן בהחלטה נשוא הבקשה. בנסיבות אלה אין בסיס עובדתי המאפשר דיון בערכאה שלישית בשאלות המשפטיות שנוסחו בבקשה. זאת ועוד, שאלות של קבילות ראיות בהן דנה הבקשה, עניינן לשלב המשפט – אם וכאשר יוגש כנגד המבקש כתב אישום ולאחר שתיקבע תשתית עובדתית – בכל הנוגע לדרך השגת הראיה ולא לשלב מקדמי זה.

דין בקשת רשות הערעור להידחות.

הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). בענייננו, בקשת רשות הערעור למעשה אינה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית שכזו והמבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון "בגלגול שלישי". מסיבה זו בלבד, דין הבקשה להידחות.

למעלה מן הצורך יש לציין כי גם לגופו של עניין דין הבקשה להידחות. טענתו העיקרית של המבקש הינה שהדיסק הקשיח נתפס בעקבות צו חיפוש בתפיסה בלתי חוקית ועל כן התפיסה כולה בטלה ומבוטלת. בעיקרן מדובר בשאלות עובדתיות, אשר אמורות להתברר במסגרת שלב המשפט שאמור להתנהל כנגד המבקש אם וכאשר יוגש כנגדו כתב אישום. היה ובית המשפט יקבע כי אכן נפל פגם בתפיסת הראיה, אזי הוא שייקבע באם יש מקום להחזיר את הראיה בשלמותה לבעליה.

גם בכל הנוגע לפגיעה הנטענת בזכויותיו של המבקש כתוצאה מהמשך החזקת הדיסק בידי המשטרה, איני רואה כל מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי. שני הפתרונות אותם הציע בית המשפט שומרים כראוי על האיזון בין זכויותיו של המבקש

והאינטרס הציבורי שבשימור הראיה, אינטרס אשר עלול להיפגע באם יועבר הדיסק הקשיח עצמו לידי המבקש (ראו בש"פ 4077/06 שוורץ נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.6.2006)).

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט בחשון תשס"ח (31.10.2007).

ש ו פ ט